

dem hørt fra vedkommende Sognepræsts Bestyrelse og lægger dem ind under en Understøttelseskasjes Bestyrelse, med hvilken Sognepræsten som saadan aldeles Intet har at gjøre. — Efter at jeg har omtalt de Bestemmelser i Lovforslaget, som vedrøre Kultusministeriet, og i Anledning af hvilke jeg er mødt her i Dag, ogsaa paa Indenrigsministerens Vegne, særlig henjet til, at den nu gjældende Lov ligger under Kultusministeriet og ikke under Indenrigsministeriet, skal jeg gaa over til den Del af Lovforslaget, som ganske sikkert angaar Indenrigsministeren og ikke mig. Jeg skal da som en almindelig Grundsatning udtale, at den Adskillelse, som Loven af 1856 har gjort imellem den fri Fattigvæsen og det offentlige Fattigvæsen dog vistnok i det Væsentlige bør fastholdes. Det maa vel indbrømmes, at igjennem Kommunalloven af 1867 er der givet en Tilladelse for Kommunalbestyrelserne til at give Tilskud til den fri Fattigkasse; men man maa vel sige, at den rette Opfattelse af denne Tilladelse burde i al Fald være den, at Kommunalbestyrelserne under særlige Forhold, hvor der var særlig Nød tilstede, naar der om Vinteren var særlig Arbejdsløshed, da hvede sit Bidrag til den fri Fattigunderstøttelse; men at det derimod — om det end er fuldt Lovligt — i Virkeligheden er at vende op og ned paa hele Forholdet, naar det af Sogneraadene gives store Bidrag aarlig, Aar for Aar til den fri Fattigkasse. Det er imidlertid i og for sig Lovligt, og det kan altsaa vedblive at ske ogsaa i Fremtiden; men fuldstændigt at give det frit, fuldstændigt at ophæve det Tilhyn, som dog nu lige overfor dette Forhold udøves af Aamtsraadet for Sogneraadens Vedkommende, eller af Indenrigsministeriet for Kjøbstædernes Vedkommende, det turde dog være noget betænkeligt. I § 4 fremtræder denne Sammenblanding af det offentlige Fattigvæsen og den fri Fattigunderstøttelse paa en ganske særlig Maade, og jeg kan ikke se rettere end paa en høist uheldig Maade. Der er i § 3 sagt, at det er disse Understøttelseskasjers Opgave, at hjælpe Trængende, ligegyldig om de Trængende have Forsørgelsesret i Kommunen eller ikke; men saa siges der i § 4, at Forsørgelseskommunen skal godtgjøre Opholds-kommunens Understøttelseskasse tre Fjerdedele af det Beløb, den har udredet. Endvidere bemærkes, at naar Noget har nydt saadan Hjælp, betragtes vedkommende Erhvervelse af Forsørgelsesret som hvilende i det Aar, i hvilket Understøttelsen er ydet. Der er det klart, at der er en Sammenblanding af Bestemmelserne om Forsørgelsesrettens Erhvervelse, der vedkomme det offentlige Fattigvæ-

sen, med denne fri Fattigkasse, som jeg finder høist uheldig, men tillige kunne Følgerne af denne Regel blive høist mærkelige, idet det vilde være den letteste Sag af Verden for en Kommune at forhindre en Mand i at faae Forsørgelsesret i Kommunen, naar man blot hvert 4de eller 5te Aar giver ham en lille Understøttelse, som for de tre Fjerdedeles Vedkommende endog skal tilbagebetales af Forsørgelseskommunen. Det kan ikke gaa an. Det er at stille for stor Fristelse op for Landets Sogneraad og Kommunalbestyrelser. Nu har jeg ganske vist hørt, at saavel det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, (Berg), som det ærede Medlem for Viborg Aamts 5te Valgkreds (Thorup), som sidder ved Siden af ham, udtalte sig, som om den Indskrænkning, der ligger i det sidste Komma i § 4, første Stykke, skulde have den Betydning, at der herigjennem kun var saet det, at Forsørgelsesrettens Erhvervelse for Fremtiden sandsynligvis kun kunde opnaas ved 7 Aars Ophold, medens der hidtil kun har behøvedes 5 Aars Ophold; men jeg maa sige, at jeg ikke kan forstaa den Sætning paa den Maade. Jeg kan kun forstaa den saaledes, at det ikke er tilladt at give saadanne Understøttelser mere end i 2 paa hinanden følgende Aar ad Gangen. Maa ske Meningen er, som de Herrer have opfattet det, men saa er det høist uheldig udtrykt, langt fra tydeligt og klart. Jeg kan indtil videre, indtil jeg faar bedre Oplysninger, kun lægge Vægt paa Sætningsens Hoveddel: at Forsørgelsesretten afbrydes ved et enkelt Aars Understøttelse. Deraf slutter jeg, at Forsørgelsesretten i de aller fleste Tilfælde aldrig vil blive erhvervet i Opholdskommunen. Jeg kommer da til § 5, hvori der omhandles det Statsstilskud, Loven vil, at der skal gives. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at det, naar man ser hen til, at Loven giver Sogneraadene, Kommunalbestyrelserne fuldstændig Frihed til, uden Aamtsraadets Samtykke, at hvede de Fattiges Kasse eller de nu foreslaaede Understøttelseskasjer et saa stort Tilskud, som de behage Aar for Aar, og der dernæst, ganske vist med en Indskrænkning, bestemmes i Lovforslaget, at Kommunerne kunne faae Halvdelen af det Tilskud, som de i Aarets Løb have ydet til Understøttelseskasjer, dækket af Statskassen, vil dette være en let og bekvem Maade, hvorpaa man kan kaste en ikke uvæsentlig Del af det offentlige Fattigvæsen, som ubetinget er og maa være en kommunal Sag, over paa Statskassen. Dette kan ikke gaa an. Jeg kommer saa til § 6, som egentlig taler slet ikke angaar denne Lov; den angaar noget helt Andet, nemlig